

GEORGICA

PER MARIÀ MANENT

MIRA els grans bous dins la tarda. La núa
 coma estrafà llur posat pacient.
 Ara la llum del cap-tard s'extenúa.
 Les pollancredes gemeguen al vent.
 Mira el pagès menador de l'arada,
 qui veu sagnar cada solc igüal,
 i veu el brill de la rella esmolada,
 el pas dels bous i la posta autumnal.
 Ara s'atura un moment i s'esguarda
 aquella blanca masía del lluny.
 Dins l'ull dels bous s'hi reflecta la tarda,
 el camp, els boscos i l'or que s'esmuny.

Ara contempla la tasca finida,
 aquell goret tan humid i odorant,
 que servarà la llavor beneïda
 del pà futur que els seus fills pastaràn.
 Ara contempla els companys que l'ajuden,
 tan dòcilment compartint son esforç.
 Els canviants del crepuscle trasmuden
 en or la línia severa dels dors
 d'aquells grans bous que ell estima i manyaga.
 —Altra parella més bella no hi ha,—
 pensa el pagès. I el crepuscle s'apaga
 amb un somriure indecís i llunyà.

DE "VISIONS DE PECAT"

(FRAGMENT)

A PERE FARRÓ, pintor

PER E. ISERN DALMAU.

I

CAPVESPRE d'abril. Les muntanyes de Santa
 Caterina són blaves i lleument boirosses.
 El sol, vermell com caliu de les fogueres que per
 la nit de Sant Joan encenen els pastors als cims,
 s'enfonsa lentament.

El cel és trenyinos. Els camps de sembrat són
 d'un verd pàllid. Peteixen eixut. Les calabruques
 de flor moradencia hi surten en mig guaitant
 encuriosides.

Una carretera blanca giravolta en mig dels
 camps i dels olivars. Un home llaura amb una
 parella de bous que fan seguir l'arada catxaçu-
 dament apoiant-se l'un en l'altre, contraguent
 els músculs i fent cruixir la post i els guarniments.
 La terra goretada sembla de sang. Les quètes
 s'hi passejen en volades petites, menjant cucs,
 xisclant i remenant la cua llarga i joganera...

A un revolt de la carretera hi ha el pont del
 torrent. A la part de llevant, un poble gris. Un
 camí veïnal que encreua amb la carretera, vora
 el pont, hi mena.

Uns pollancre, no hi ha molt brotats, i unes
 verdisses, vorejen les aigües enxarcades del to-
 rrent. Se sent un cant de veu prima i remor
 d'esquelles. Unes vaques grasses i un vedellet de
 morro llefiscós pasturen l'herba tendra de les
 margeres del fondal. Un bailet, en cos de màni-
 gues, les guarda.

Solitud. Claror de lluna. S'aixeca un ventitjol
 mariner i fresc. Els pollancre de la torrentera
 remorejen suaument. Al verdissar, un rosinyol
 canta. Les granotes cloquejen en els xorcs d'ai-
 güa verdsosa. Ara, les ombres del cementiri tenen
 moiment. Semblen ànimes condenades. La paü-
 ra oprimeix el cor del vianant que per casualitat
 transiti. Les aus nocturnes xeriquen en el clo-
 quer. Les oliveres retortes i descarnades, sem-
 blen velles xarugues que resen al misteri de la
 nit. Un mussol plora, tristament, perdut en mig
 d'elles. Als horts, les regines, verdes, demanen
 al cel piadós un ruixant de pluja. Deu-los-hi,
 Déu meu, que la terra és tota clivellada!